

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **M.N.**

skazanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 26 lutego 2026 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku

z dnia 30 października 2025 r., sygn. akt II K 1453/25,

1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej (pkt IX) i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku do ponownego rozpoznania;

2. wydatkami związanymi z rozpoznaniem kasacji obciąża Skarb Państwa.

Marek Pietruszyński

Piotr Mirek

Paweł Wiliński

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Lublin - Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku, wyrokiem nakazowym z dnia 30 października 2025 r., sygn. II K 1453, uznał oskarżonego M.N. za winnego popełnienia:

1. czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej: u.p.n.) i za to, na mocy art. 62 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 37a § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 10 zł, a ponadto, na podstawie art. 70 ust. 4a u.p.n., orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 1000 zł;
2. czynu z art. 62 ust. 1 u.p.n. i za to, na mocy art. 62 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 37a § 1 k.k., wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 10 zł, a ponadto, na podstawie art. 70 ust. 4a u.p.n., orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 1000 zł.

Następnie, na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych, ustalając, na podstawie art. 33 § 3 k.k., wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 10 złotych.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 14 listopada 2025 r.

Kasacje nadzwyczajną od powyższego orzeczenia wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżając je na korzyść oskarżonego, w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej grzywny, wskazał na rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 502 § 1 k.p.k., polegające na tym, że po wymierzeniu oskarżonemu M.N. wyrokiem nakazowym za dwa czyny z art. 62 ust. 1 u.p.n. kar jednostkowych w postaci grzywny w wymiarze po 150 stawek dziennych, Sąd wymierzył na tej podstawie karę łączną grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawkiiennej na kwotę 10 zł, podczas gdy zgodnie z treścią przepisu art. 502 § 1 k.p.k. górna granica możliwa do wymierzenia na mocy wyroku nakazowego, kary łącznej grzywny może wynosić maksymalnie 200 stawek dziennych.

Mając na względzie powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku nakazowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu Lublin - Wschód w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasację Prokuratora Generalnego uznać należało za oczywisti zasadną, a to pozwoliło ją uwzględnić w całości na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k., bez udziału stron. Skarżący trafnie wskazał na istotne naruszenie prawa procesowego, skutkujące wymierzeniem kary łącznej, która w zastanych warunkach procesowych nie mogła zostać wymierzona.

Postępowanie nakazowe, opisane w rozdziale 53 k.p.k., podlega swoistym rygorom. Sąd, przystępując do rozstrzygnięcia w przedmiocie wymiaru kary, w pierwszej kolejności musi uwzględnić procesowe ramy postępowania nakazowego, które w sposób kategoriyczny ograniczają surowość orzekanych kar. Zgodnie z dyspozycją art. 502 § 1 k.p.k., wyrokiem nakazowym można wymierzyć grzywnę w wysokości jedynie do 200 stawek dziennych. Powyższy przepis statuuje nieprzekraczalną granicę represji karnej w tym trybie, pełniąc funkcję gwarancyjną dla oskarżonego, który zostaje pozbawiony możliwości bezpośredniego przedstawienia swoich racji przed Sądem na rozprawie. Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę, że limit ten odnosi się nie tylko do kar jednostkowych, ale również do kary łącznej, która musi mieścić się w ustawowym standardzie, dopuszczalnym dla danego rodzaju postępowania (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 grudnia 2024 r., sygn. II KK 460/24; z dnia 26 marca 2025 r., sygn. II KK 498/24; z dnia 27 czerwca 2024 r., sygn. II KK 83/24).

Orzeczenie w trybie nakazowym kary łącznej grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych stanowiło rażąco i mając istotny wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa procesowego. Przekroczenie progu określonego w art. 502 § 1 k.p.k. skutkowało wydaniem orzeczenia dotkniętego wadą - oskarżonemu wymierzono karę surowszą, niż wynikałoby to z prawidłowego zastosowania przepisów przez Sąd pierwszej instancji. Z tego względu Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok - w części zawierającej rozstrzygnięcie o karze łącznej i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku, który orzekając o karze łącznej grzywny będzie miał na uwadze górne granice kary możliwej do orzeczenia w wyroku nakazowym.

Marek Pietruszyński   Piotr Mirek   Paweł Wiliński

[WB]

[a.ł]